

DO JÓZI D[ZWONKOWSKIEJ]

Nowy rok! Swej postaci wprowadzie świat nie zmienia,
Lecz dla nas to ogólny termin przypomnienia.
I ja się przypominam Tobie bolejący,
Choć wzgardzony przez Ciebie, ale kochający.

Przeszłości nie przypomnę, ona była chwilką:
Choć z podciętymi skrzydły, lecę w przyszłość tylko.
I życzę Ci — niech miłość w Twym się sercu zbudził
Nie abstrakcyjna miłość dla ogółu ludzi,

Lecz ta, co w żyłach budzi krew, co kraszi lica,
Co wstrząsa nerwy życia jako błyskawica,
Co raz w otchłan nas ciska, to wznosi nad szczyty,
Co rodzi łzy, westchnienia i rajskie zachwyty,

Co wiecznie podsycana rośnie coraz więcej, —
Tak kochając i ogół pokochasz goręcej.

Nie sobie ja przyjednać pragnę miłość Twoją,
Choć za jej promyk jeden dałbym duszę moją,
Choć sił by mi dodawało w tej życia zawiei
Jedyne słówko Twoje: „Dąż! Nie trać nadziei!”

Lecz ja cierpię milcząc. Moich życzeń sploty
Twojego tylko szczęścia pragną, śnie mój złoty!
Niech nigdy myśl Twa z czynem nie będzie w rozterce,
I niech dla godniejszego zapłonie Twe serce!¹

---

¹ Нехай буде! (лат.). — Реѝ